

Arrest

nr. 141 562 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor wat betreft de feiten die zich afgespeeld hebben voordat de bestreden beslissing getroffen werd, kan verwezen worden naar wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Betrokkene heeft op 07/06/2012 een 1ste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 08/03/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/03/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 17/06/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 28/06/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft een 2de asielaanvraag op 18/11/2013 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq) werd op 10/12/2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 28/10/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/11/2014. Deze beslissing is op 16/03/2015 aan betrokkene betekend”.

Op 16 maart 2015 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Zij wordt betekend dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013,03/07/2013,13/12/2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 07/06/2012 een 1ste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 08/03/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/03/2013) werd per aangetekend schrijven betekend

aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 17/06/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 28/06/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een 2de asielaanvraag op 18/11/2013 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq) werd op 10/12/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 28/10/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/11/2014. Deze beslissing is op 16/03/2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tót ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding
(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de bestreden beslissing moet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ambtshalve worden gediend dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover het ingediend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Dit uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan *“Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met de artikelen 7,27§1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 3 en 13 EVRM”*. Tevens werpt hij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Kernpunt van verzoekers betoog, die in zijn uiteenzetting ook verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is dat er geen rekening gehouden werd met zijn individuele situatie en meer bepaald met zijn gezondheidstoestand. Volgens verzoeker dient een mogelijke schending van artikel 3 EVRM onderzocht te worden en dient dit te blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker preciseert dat er ten onrechte geen rekening gehouden werd met *“medische en humanitaire elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij”*.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene heeft op 28/10/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/11/2014. Deze beslissing is op 16/03/2015 aan betrokkene betekend”*. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan onder meer het volgende gelezen worden, *“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 26.11.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

In het administratief dossier bevindt zich ook het advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 waarop de voormelde beslissing steunt. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.10.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.10.2014 en de medische stukken d.d. 07.05.2014, 14.10.2014 en 15.10.2014 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd dient gesteld dat bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de haemoptoe dient gesteld dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. Aangaande de psychische problematiek dient gesteld dat deze totaal niet gedocumenteerd wordt in het dossier en er ook nergens sprake is van enige behandeling hetgeen niet wijst op hoge graag van ernst. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.3.2.4. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 26 november 2014 waarbij de aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, die een beoordeling inhoudt in het licht van artikel 3 EVRM, ziet de Raad niet in waarom verzoeker, die in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij op de hoogte is van deze beslissing die hem betekend werd op 16 maart 2015, nog een afweging verwacht in de bestreden beslissing aangaande zijn medische toestand. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat zijn medische problematiek wordt “*genegeerd*” of dat “*nergens*” zijn gezondheidstoestand in rekening wordt gebracht. Het gegeven dat de voormelde beslissing van 26 november 2014 nog niet definitief is, in de zin dat er nog een beroep kan aangetekend worden bij de Raad tegen deze beslissing, maakt niet dat ze niet bekleed zou zijn met het privilège du préalable.

3.3.2.5. In het bovenvermeld advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 kan gelezen worden, “*Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd dient gesteld dat bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden*”. Hieruit blijkt *prima facie* dat verzoeker die heden 31 jaar oud is, in het verleden afdoende behandeld is geweest voor TBC en dat dit heden geen behandeling behoeft. Verzoekers betoog dat hij geen medische opvolging in Pakistan kan krijgen voor zijn TBC letsels, en dat een goede opvolging van een longarts nodig is, waarbij op dit punt verwezen wordt naar een stuk gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet die ondertussen beoordeeld werd, kan aan de voormelde medische beoordeling gedaan door de arts-adviseur gaan afbreuk doen, evenmin als zijn verwijzing naar algemene informatie over tuberculose in Pakistan, dat hij voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker is van oordeel dat aangezien hij reeds TBC heeft gehad, het risico om opnieuw besmet te geraken excessief hoog ligt bij terugkeer, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden, maar hij toont dit niet aan met medische attesten en zelfs als dit zo mocht zijn, toont verzoeker met de verwijzing naar algemene

informatie over TBC in Pakistan niet aan dat hij dan gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken geen afdoende behandeling kan krijgen in zijn land van oorsprong zoals hij het destijds als 16-jarige ook mocht ontvangen.

3.3.2.6. Verzoeker brengt *prima facie* geen enkel element aan dat erop wijst dat de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing niet kan plaatsgrijpen omwille van medische redenen, die hetzij niet hetzij nog niet beoordeeld werden in de voormelde beslissing van 26 november 2014 en het bijhorend advies van de arts-adviseur van 26 november 2014. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift een beroep aankondigt tegen de bovenvermelde beslissing van 26 november 2014, maar nalaat tot op heden een beroep bij hoogdringendheid in te dienen tegen deze beslissing.

3.3.2.7. Verder preciseert verzoeker geenszins de "*humanitaire elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij*" waarmee geen rekening zou gehouden zijn door de verwerende partij. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

3.3.2.8. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift voorts zelf dat de bestreden beslissing motieven bevat in het licht van de artikelen 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet zodat *prima facie* op dit punt geen schending van de formele motiveringsplicht blijkt. Immers, het gegeven dat het in de ogen van verzoekende partij handelt om een summiere motivering maakt op zich niet dat de formele motiveringsplicht geschonden wordt. Verzoeker is van oordeel dat de toepassing van artikel 27 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een discretionaire bevoegdheid en dat dit een uitgebreide motivering behoeft, maar de Raad ziet niet in welke andere motieven verzoeker nog verwacht dan degene die kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing, namelijk de verwijzing naar artikel 27, §1, van de Vreemdelingenwet dat handelt over een beslissing tot terugleiding die kan getroffen worden indien een vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de gestelde termijn, tesamen gelezen met de feitelijke motieven die ook gelden voor de toepassing van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet, met name, "*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013)*". Verzoeker kan gelet op wat kan gelezen worden in de bestreden beslissing niet dienstig betogen dat verwerende partij in het kader van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet enkel verwijst naar de wettelijke bepaling, zonder te argumenteren waarom ze *in casu* tot deze beslissing is gekomen.

3.3.2.9. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen tonen daarvan geen schending aan.

3.3.2.10. Verzoekers grief inzake artikel 3 EVRM is in onderhavige betwisting aan bod gekomen en wordt *prima facie* niet gegrond geacht. Een schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM dreigt dan ook niet.

Het eerste middel is *prima facie* niet gegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op "*Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 EVRM*". Tevens werpt hij opnieuw de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Kernbetoog van verzoeker is dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen en bijgevolg daaraan dan ook geen gehoor kon geven. Verzoeker is van oordeel dat het onderdeel "*terugleiding naar de grens*" dan ook kennelijk in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht. Verder stelt hij dat hij ter goeder trouw de voorbije jaren verblijfsprocedures heeft opgestart, die hij opsomt in zijn verzoekschrift en waarbij hij benadrukt dat hij geen misbruik gemaakt heeft van deze procedures.

3.3.2.12. *Prima facie* dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet nader uiteenzet hoe artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.3.2.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorts niet kan gevolgd worden in zijn betoog dat hij geen kennis kreeg van de in de bestreden beslissing vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten .

Uit het administratief dossier blijkt dat waar de bestreden beslissing stelt, “*Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/03/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene*”, de betrokken beslissing op 14 maart 2013 aan de post werd aangeboden ter betekening van het aangetekend schrijven. Uit artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat deze beslissing geacht wordt te zijn betekend de derde werkdag die volgt op die waarop de brief werd overhandigd aan de postdiensten. Verzoeker brengt geen element aan dat dit vermoeden doet wankelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat waar de bestreden beslissing stelt, “*Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 28/06/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene*”, de betrokken beslissing op 1 juli 2013 aan de post werd aangeboden ter betekening van het aangetekend schrijven. Uit artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat deze beslissing geacht wordt te zijn betekend de derde werkdag die volgt op die waarop de brief werd overhandigd aan de postdiensten. Verzoeker brengt geen element aan dat dit vermoeden doet wankelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat waar de bestreden beslissing stelt, “*De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq) werd op 10/12/2013 aan betrokkene betekend.*”, de betrokken beslissing op 11 december 2013 aan de post werd aangeboden ter betekening van het aangetekend schrijven. Het gegeven dat deze brief daarna door de diensten van de post wordt terugbezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de melding “*niet afgehaald*” is te wijten aan verzoekende partij die *prima facie* nalaat een wijziging van woonplaatskeuze te melden. Conform het gestelde in artikel 51/2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene werd verstuurd bij een ter post aangetekende zending, wat *prima facie* het geval is.

3.3.2.14. De Raad ziet ten slotte niet in hoe het gegeven dat verzoeker ter goeder trouw verblijfsprocedures heeft opgestart, afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is het tweede middel *prima facie* voor zover ontvankelijk, niet gegrond en derhalve niet ernstig.

De vaststelling dat geen ernstig middel werd ingediend volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA